

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] "L. [...]" Spółki Jawnej w Z.
przeciwko M. Ł. i W. B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego W. B.
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo [...] „L. [...]” Spółka Jawna w Z. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 czerwca 2015 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania tym, że jest ona „oczywiście uzasadniona w świetle przytoczonych podstaw skargi kasacyjnej i poniższego ich uzasadnienia albowiem w przedmiotowej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na konieczności rozstrzygnięcia przez judykaturę problemu prawnego polegającego na odpowiedzi na pytania (...)”, które zostały kolejno przedstawione, a dotyczyły

w większości kwestii związanych z oceną charakteru posiadania nieruchomości. Odwołując się bezpośrednio do stawianych pytań, powód podniósł, że zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 231 § 1 w zw. z art. 7, art. 336 oraz art. 231 § 1 w zw. z art. 140 k.c. w zw. z art. 3 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. Nr 9, poz. 21 ze zm.) „we wskazanym wyżej zakresie”.

W odpowiedzi na skargę pozwany W. B. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Na wstępie należy stwierdzić, że skarżący wadliwie uzasadnił wniosek, łącznie odnosząc się do różnych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, choć każda z nich wymaga przedstawienia odrębnej i właściwej dla niej argumentacji prawnej.

Skarżący nieskutecznie powołał się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przyjęcia jej do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie wskazując przepisów prawa, które miałyby doznać oczywistego naruszenia oraz nie przedstawiając wymaganych jurydycznych argumentów mogących przekonać o takim charakterze zarzucanych naruszeń. Jako wyraz ewidentnego nieporozumienia należy uznać powołanie się przez skarżącego na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego jako okoliczność świadcząca o oczywistej zasadności skargi.

Skarżący nie wykazał przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., do czego konieczne było sformułowanie określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołanie przepisów prawa, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o jego istnieniu na tle rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Przedstawione przez powoda kwestie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sposób, w jaki zostały sformułowane oraz uzupełniające je wywody świadczą o tym, że skarżący zmierzał za ich pomocą do poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności zaskarżonego orzeczenia oraz części powołanych w skardze zarzutów, nie zaś do wyjaśnienia istotnych, abstrakcyjnych problemów prawnych, które budziłyby poważne wątpliwości i wymagały usunięcia w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia; skarżącemu chodziło o ocenę konkretnych okoliczności faktycznych sprawy pod kątem możliwości zastosowania przepisów prawa, które jednak przy formułowaniu większości „zagadnień” nie zostały wprost powołane. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do krytyki stanowiska Sądu odwoławczego oraz zaprezentowania w krótkiej formie własnych poglądów na temat rozwiązania postawionych kwestii, co nie odpowiada wymaganiom prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Co więcej, przedstawione przez powoda kwestie nie wywołują wątpliwości, których rozstrzygnięcie mogłoby spowodować rzeczywiste i poważne trudności.

Niewykazana pozostała także przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powód nie przedstawił bowiem wartościowych jurystycznie argumentów przemawiających na rzecz tezy, że wymienione w skardze przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego. Skarżący nie argumentował, że przepisy te budzą poważne wątpliwości ani nie wykazał, iż wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

I.n